

AMERIKA, AMERICA

over emigranten naar de Verenigde Staten van Amerika
een serie artikelen door **Willem Keeris**

Deel VII, Ellis Island

Als je vanuit het zuiden de *Upper Bay* invaart, richting Manhattan, ligt aan de linkerkant eerst Liberty Island, waar in oktober 1886 het vrijheidsbeeld onthuld werd, en bijna een kilometer noordelijk daarvan Ellis Island, waar vanaf begin 1892 emigranten opgevangen werden.

Het eilandje was er al toen de eerste Nederlanders zich op Manhattan vestigden, en werd door hen *Oyster Eylant* genoemd. De *Mohegan* Indianen noemden het *Kioshk* (meeuw) eiland en de Engelsen hadden later verschillende namen o.a. *Gibbet* (galg) *Island*. In 1774 werd het gekocht door Samuel Ellis van Manhattan en hij opende er een kroeg voor de vissers. Sindsdien is het bekend als **Ellis Island**.

In 1808 werd het eiland gekocht door de staat New York en later gebruikt door de federale overheid, die er in 1811 fort Gibson bouwde, dat in 1861 weer afgebroken werd. Tijdens de *Civil War* was er een munitie depot voor de *Union Army*.

Daarna werd het eiland niet meer

gebruikt totdat men in 1890 besloot om er een immigratie centrum te bouwen om Castle Garden te vervangen. Het eiland werd gekozen omdat het geïsoleerd genoeg lag om immigranten enige bescherming te bieden. Het had een oppervlakte van 3,3 acres (1,3 ha) en dat werd eerst verdubbeld met puin dat kwam van de bouw van de New York Subway. Daarna werd er een houten gebouw van drie verdiepingen geconstrueerd (zie afb.) dat geopend werd op 1 januari 1892. Het controleren van immigranten werd een taak van de federale overheid.

De eerste immigrant die toegelaten werd was de 13-jarige Ierse Annie Moore die met haar twee jongere broers gearriveerd was aan boord van de Nevada. Voordat ze herenigd werd met haar ouders, die al eerder de overtocht gemaakt hadden, kreeg ze \$ 10,-- als welkomstgeschenk.

Op dezelfde dag passeerden in totaal 700 immigranten Ellis Island, en 450.000 in heel het jaar 1892.

In de nacht van 14 op 15 juni 1897 brak er brand uit terwijl er zo'n 200 mensen

ELLIS ISLAND. A VIEW OF THE EMIGRANT STATION IN NEW YORK HARBOR.

aanwezig waren. Heel het gebouw werd vernietigd. Gelukkig waren er geen doden of gewonden te betreuren. Er waren echter wel documenten verloren gegaan.

Het immigratiecentrum werd daarna tijdelijk gehuisvest in Barge Office, dat ook al gebruikt was tijdens de periode tussen Castle Garden en de opening van Ellis Island.

Er werd begonnen met de bouw van een nieuw brandvrij bouwwerk in Franse Renaissance Revival stijl, opgetrokken in rode baksteen met afzettingen in kalksteen, dat op 17 december 1900 de deuren opende.

De totale kosten waren 1,5 miljoen dollar. Op die eerste dag passeerden 2.251 mensen het nieuwe centrum op Ellis Island.

Om ruimte te maken voor nieuwe gebouwen werd het eiland opnieuw in fases vergroot. De huidige totale oppervlakte bedraagt 27,54 acres, ruim 11,1 ha. Het bijzondere is dat na een lang-

durige juridische strijd het hooggerechts-hof in 1998 besloten heeft dat het 3,3 acres grote originele gedeelte van het eiland tot New York behoort en de rest van hetzelfde eiland tot New Jersey.

De extra ruimte was nodig voor de bouw van een ziekenhuis in 1902, een psychiatrische afdeling in 1907 en een afzonderlijk ziekenhuis voor besmettelijke ziektes in 1911.

Tussen 1892 en 1924 kwamen ruim 12 miljoen immigranten, waarvan 65.000 Nederlanders via Ellis Island.

1907 was het topjaar: ruim 1 miljoen, met op 17 april 1907 het absolute dag record van 11.747.

De "*Emergency Quota Law*" van 1921 en de "*Immigration Act*" uit 1924 vermindert het aantal immigranten met circa 85 % en men moest nu al vóór vertrek een visum aanvragen. Het "*open door*" tijdperk was over en de rol van Ellis Island kwam onder druk te staan.

Het eiland werd nu ook in gebruik genomen door het leger en werd o.a.

gebruikt als detentie- en deportatiestation voor ongewenste vreemdelingen, o.a. voor gevangenen genomen Duitsers tijdens de 2de wereldoorlog.

Op 12 november 1954 werd het eiland gesloten en kwamen alle 33 gebouwen leeg te staan, die in de loop der tijd bouwvallig werden.

Het hele eiland werd in 1965 tot nationaal monument verklaard. In 1976 werd het geopend voor het publiek en in 1984 begon een 156 miljoen dollar kostende renovatie van het hoofdbouw dat in 1990 als immigratiemuseum geopend werd.

Het *American Family Immigration History Center* werd er in 2001 geopend, wat het publiek in staat stelde om, ook online, onderzoek te doen in de passagierslijsten (de originele zijn helaas vernietigd).

Nu bezoeken zo'n 2 miljoen mensen per jaar Ellis Island, het dubbele aantal van het topjaar 1907.

De immigranten uit de eerste en tweede klasse werden aan boord gecontroleerd maar degenen uit de derde klas werden eerst gelabeld met het bladzijde- en regelnummer van de passagierslijst, en daarna met veerboten naar Ellis Island gebracht voor lichamelijk onderzoek en ondervraging.

De bagage werd achtergelaten op de begane grond, waarna ze via de trap naar de tweede verdieping gingen, waar de "registry room" was. Ze werden kritisch geobserveerd om te kijken of ze geen kwalen onder de leden hadden, en als daar mogelijk sprake van was, werd er met kalk een markering aangebracht op hun kleding. In dat geval volgde er een meer grondige medische controle.

Daarna volgde de ondervraging door een inspecteur aan de hand van de passagierslijst; als er een verschil bestond tussen de antwoorden en de gegevens op de passagierslijst, was dat reden tot verder onderzoek. De verwerkingstijd was ongeveer drie tot vier uur.

Als men niet toegelaten werd, was er beroep mogelijk bij de "board of special inquiry" op Ellis Island. Bijna twee procent werd definitief afgewezen en moest op kosten van de scheepvaartmaatschappij terug. Dat was vaak een drama, zeker als niet alle leden van een gezin terug moesten. Ellis Island werd dan ook vaak *Island of hope*, *Island of tears* genoemd. Na de inspectie ging men aan de andere kant van de "registry room" naar beneden via de "stairs of separation". Men kwam dan weer op de begane grond terecht, waar men geld kon wisselen, trein kaartjes kon kopen en de bagage opgehaald kon worden. Daarna volgde de reis naar de eindbestemming, vaak via het treinstation van New Jersey.

Immigranten met een behandelbare of besmettelijke ziekte werden naar het ziekenhuis gebracht, dat geopend was van 1902 tot 1930 en waar in totaal zo'n 250.000 mensen kortere of langere tijd doorbrachten. Er werden ook 350 kinderen geboren en er overleden circa 3.500 mensen, die op kerkhoven op het vaste land begraven werden.

Meer weten?

John T. Cunningham, *Ellis Island, Immigration's Shining Center* (Arcadia Publishing, 2003)